

Sygn. akt VII Ka 845/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski (spr.)

Sędziowie: SO Karol Radaszkiwicz

SO Leszek Wojgienica

Protokolant st. sekr. sądowy Rafał Banaszewski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Małgorzaty Stypułkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2014r.

sprawy G. R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§2kk, art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mrągowie VI Zamiejscowego Wydziału Karnego z/s w Biskupcu z dnia 12 lipca 2013r., sygn. akt VI K 202/13

I uchyla rozstrzygnięcie z pkt. III zaskarżonego wyroku o karze łącznej pozbawienia wolności,

II zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- w ramach rozstrzygnięcia z pkt. I sentencji ustala, że przypisane oskarżonemu G. R. zachowania stanowią wypadki mniejszej wagi z art.283 kk i przypisany mu czyn ciągle kwalifikuje z art.13§1 kk w zw. z art.279§1 kk i art.283 kk w zw. z art.64§2 kk i art.12 kk i przyjmując te przepisy za podstawę skazania na podstawie art.14§1 kk w zw. z art.283 kk i art.64§2 kk i art.12 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- w ramach rozstrzygnięcia pkt. II sentencji ustala, że przypisany oskarżonemu G. R. czyn stanowi wykroczenie z art.119§1 kw i za to z mocy tego przepisu wymierza mu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu,

III w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

IV zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze,

V zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. Z. kwotę 504 (pięćset cztery) zł tytułem opłaty za obronę z urzędu oskarżonego G. R. wykonywanej w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 115,92 (sto piętnaście złotych i dziewięćdziesiąt dwa grosze) zł tytułem podatku VAT od tej opłaty.

Sygn. akt VII Ka 845/13

UZASADNIENIE

G. R. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 30 listopada 2012 roku do 01 grudnia 2012 roku w B. na ul.(...), działając w zamiarze zaboru mienia w celu przywłaszczenia, po uprzednim wybiciu szyby w oknie, usiłował włamać się do punktu skupu złomu jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność pokonania zabezpieczeń na szkodę firmy (...) Sp. z. o.o. w E. ul. (...) przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw z 279 § 1 kk w zw z art. 64 § 2 kk,

II. w nocy na 1 grudnia 2012 roku w B. na ul. (...), działając w zamiarze zaboru mienia w celu przywłaszczenia, usiłował włamać się do punktu skupu złomu, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na włączenie się sygnału alarmowego na szkodę firmy Handlowej (...) s.c.” w E. ul. (...) przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw z 279 § 1 kk w zw z art. 64 § 2 kk,

III. w dniu 12 grudnia 2012 roku w B. na parkingu samochodowym przy sklepie (...) przy ul. 1-go maja z wnętrza niezabezpieczonego samochodu osobowego marki D. (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia zakupów w postaci czterech par spodni legginsów, spodni dżinsowych, pościeli i innych rzeczy o łącznej wartości 300 zł na szkodę E. Ż., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw z art. 64 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Mrągowie w VI Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w Biskupcu wyrokiem z dnia 12 lipca 2013 r. w sprawie VI K 202/13

orzekł :

I. oskarżonego G. R. w ramach czynów zarzucanych mu w pkt I i II uznał za winnego tego, że w nocy z 30 listopada 2013r. na 1 grudnia 2013r. w B. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu na ul. (...) działając w zamiarze zaboru mienia w celu przywłaszczenia, po uprzednim wybiciu szyby w oknie usiłował dokonać włamania do punktu skupu złomu, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność pokonania zabezpieczeń na szkodę firmy (...) Sp. z. o.o. w E. ul. (...) a następnie na ul. (...), działając w zamiarze zaboru mienia w celu przywłaszczenia, usiłował dokonać włamania do punktu skupu złomu, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na włączenie się sygnału alarmowego na szkodę firmy Handlowej (...) s.c.” w E. ul. (...), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk tj. popełnienia czynu z art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§2 kk i art. 12 kk i za to z mocy ww. przepisów skazał go a na podstawie art. 14§1 kk w zw. z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§2 kk wymierzył mu karę 1 (jedego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. oskarżonego G. R. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III, przy czym ustalił , iż wartość zabranego mienia wynosiła co najmniej 251 złotych i za to z mocy art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności połączył i orzekł karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. orzekł przepadek dowodów rzeczowych zapisanych pod poz. 14/13 księgi dowodów rzeczowych.

V. zasądził od Skarbu Państwa - kasa Sądu Rejonowego w Biskupcu na rzecz adw. R. Z. kwotę 540 (pięćset czterdzieści) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu, w tym kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną w postępowaniu przygotowawczym oraz kwotę 124,20 (sto dwadzieścia cztery złote dwadzieścia groszy tytułem podatku VAT od wynagrodzenia za obronę z urzędu, w tym kwotę 69 (sześćdziesiąt dziewięć złotych) tytułem podatku VAT od wynagrodzenia za obronę w postępowaniu przygotowawczym,

VI. na podstawie art. 624§1 kpk zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca z urzędu oskarżonego zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości.

Skarżący na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił orzeczeniu:

I.rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. polegające na zaniechaniu przez Sąd wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, związanych z ustaleniem wartości skradzionych zakupów i dowolne przyjęcie, iż ich wartość wynosiła co najmniej 250 zł, pomimo tego, że istniała możliwość precyzyjnego ustalenia wartości tych przedmiotów, co spowodowało, iż w sprawie pojawiły się wątpliwości rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego.

II.błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na stwierdzeniu, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów, mimo poważnych wątpliwości w tym względzie, wynikających między innymi ze stwierdzenia, iż złożone na etapie postępowania przygotowawczego wyjaśnienia oskarżonego przyznającego się do winy nie budzą wątpliwości, gdy treść wyjaśnień złożonych na rozprawie przeczy tej deklaracji, a oskarżony był wcześniej leczony psychiatrycznie w związku z zażywaniem środków odurzających, zaś pozostały materiał dowodowy jest tego rodzaju, że nie wskazuje w sposób niewątpliwy na sprawstwo oskarżonego.

Stawiając powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Mrągowie VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Biskupcu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja co do zasady nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie sprawstwa oskarżonego opierając je o trafną analizę materiału dowodowego, która nie zawiera błędów natury logicznej czy też faktycznej. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody, dla których oskarżonego uznano za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów. Dokonana przez Sąd Rejonowy analiza materiału dowodowego jest jasna, odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 kpk, a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioskuje jest logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art.7 kpk oraz przekonująco uzasadnione. W tej sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania stanowiska Sądu I instancji i podzielać słuszność przedstawionej tam argumentacji należy ustosunkować się do podniesionych w apelacji zarzutów.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny odnoszący się do okoliczności popełnionych przez oskarżonego czynów. Podnieść trzeba, iż w niniejszej sprawie zeznania świadków R. C., D. H., E. Ż. potwierdzają sprawstwo oskarżonego i Sąd I instancji zasadnie uznał je za wiarygodne. Pokrzywdzona E. Ż. potwierdziła w złożonych zeznaniach, że w dniu 12 grudnia 2012 r. w B. z tylnego siedzenia samochodu marki D. (...) zginęły zakupy zrobione przez wymienioną w tym dniu o łącznej wartości około 270 zł oraz dywaniki samochodowe o wartości około 30 zł. Podczas rozprawy przed Sądem wymieniona zeznała, że wartość rzeczy na pewno przekraczała kwotę 250 zł. Świadek R. C., który pracuje w punkcie skupu złomu w B. przy ul. (...) zeznał, że po przyjeździe do pracy, otworzył bramę zewnętrzną i zobaczył wybite okno w pomieszczeniu. Świadek D. H. zeznał, że przyjechał do punktu skupu złomu w B. na ul. (...) po tym, jak włączył się alarm. (k. 42-43, 136-137, 137). Zeznania wymienionych osób są szczerze i logiczne oraz korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego z etapu postępowania przygotowawczego, w których przyznał się

on do winy oraz z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, takimi jak protokoły oględzin, protokół wizji lokalnej (k.6-8,14-15,30-31).

W kontekście powyższego Sąd I instancji zasadnie dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w toku postępowania przygotowawczego, w których przedstawił okoliczności dokonania zarzucanych mu czynów (k.27-28,51,72) W tych wyjaśnieniach G. R. opisał szczegółowo przebieg zdarzeń, wskazując m.in. iż chodząc po ulicy (...) w B. przeskoczył przez ogrodzenie punktu skupu złomu, wybił szybę w oknie budynku, lecz nie mogąc pokonać kraty uciekł. Podał, że z tego punktu skupu chciał zabrać pieniądze, a gdy to mu się nie udało, poszedł do drugiego punktu skupu złomu na ul. (...), przeskoczył przez bramę, wybił szybę w oknie, lecz po włożeniu ręki do środka włączył się alarm, co spowodowało, że uciekł. Należy mieć na względzie to, że oskarżony wyjaśniał w sposób jasny i logiczny, podał, że jest bezrobotny i chciał zdobyć pieniądze na jedzenie. Nadto w toku przesłuchania w charakterze podejrzanego po pouczeniu go o treści art. 335 k.p.k., chciał dobrowolnie poddać się karze. Zwrócić należy też uwagę na to, iż w trakcie wizji lokalnej przeprowadzonej w dniu 13 grudnia 2012 r. oskarżony wskazał miejsca – budynki, na ul. (...), gdzie mieściły się skupy złomu i ponownie opisał, w jaki sposób usiłował dokonać kradzieży. Ponadto G. R. przesłuchany w dniu 21 stycznia 2013 r. podtrzymał wyjaśnienia złożone wcześniej oraz złożył wyjaśnienia odnoszące się do kradzieży przedmiotów z samochodu zaparkowanego na parkingu przed sklepem (...) w B.. Oskarżony również opisał szczegółowo okoliczności zdarzenia, podał, że chodząc po parkingu próbował otwierać samochody, a z jednego z nich zabrał damskie ubrania i dywaniki samochodowe, które następnie wyrzucił do śmietnika na dworcu, uznając je za nieprzydatne. (k. 51). Trafnie tym samym Sąd meriti odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego z etapu postępowania sądowego uznając, iż zaprzeczenia przez G. R. swoim poprzednim wyjaśnieniom stanowią jego linię obrony prowadzącą do uniknięcia odpowiedzialności karnej (k.135-136). Oskarżony faktycznie nie potrafił wytłumaczyć przyczyn zmiany swoich uprzednich twierdzeń. Na uwadze należy mieć i to, że G. R. jako osoba wielokrotnie uprzednio karana doskonale zdawał sobie sprawę z wagi składanych wyjaśnień, w których przyznawał się do winy i tym samym nie sposób było podzielić jego relacji, że „kazali mu się przyznać” –k.136. Tym bardziej, że oskarżony nie wskazał kto miał mu wydać takie polecenie.

Wreszcie na podzielenie nie zasługują argumenty dotyczące rzekomych takich zaburzeń psychicznych oskarżonego, które miałyby podważyć jego przyznanie się do winy. Powoływanie się przez skarżącego na to, że oskarżony był wcześniej leczony psychiatrycznie, co miałyby mieć wpływ na ocenę jego zachowań, nie może zasługiwać na poparcie z tej to przyczyny, że biegli w swojej opinii zawarli wnioski, z których wynika, że w okresach inkryminowanych nie występowały u G. R. zaburzenia psychotyczne oraz jakościowe zaburzenia świadomości. W chwili popełnienia czynów miał on zdolność do rozpoznania ich znaczenia oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem.

Chybiony jest także zarzut dotyczący rzekomo nieudolnego usiłowania dokonania czynów w zakresie włamań do punktów złomu. Jeśli zatem chodzi o punkt złomu, w którym okna były zabezpieczone kratą, to żadnym wypadku nie zachodzą tutaj okoliczności z art.13§2 kk a jedynie to, że oskarżony, który posługiwał się przecinakiem nie był w stanie pokonać tego rodzaju zabezpieczeń. Ponadto zauważyć należy, że na rozprawie R. C. wprost stwierdził, że w pomieszczeniu biurowym znajdowały się „drobne pieniądze”-k.137. Natomiast odnośnie usiłowania włamania do punktu skupu złomu, w którym włączył się alarm, to właśnie ta okoliczność spłoszyła sprawcę, co spowodowało zakończenia czynu G. R. na etapie usiłowania udolnego.

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, że nie podzielono wnioskowania Sądu I instancji odnoszącego się do czynów zarzucanych oskarżonemu w pkt I i II zakwalifikowanych jako czyn ciągły z art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§2 kk i art. 12 kk albowiem analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że zachowanie oskarżonego należy zakwalifikować jako wypadek mniejszej wagi.

Ponadto analiza akt sprawy prowadzi do konstatacji, iż czyn zarzucany G. R. w punkcie III aktu oskarżenia winien zostać zakwalifikowany jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

Wypadek mniejszej wagi to uprzywilejowana postać czynu o znamionach przestępstwa typu podstawowego, charakteryzująca się zmniejszonym stopniem społecznej szkodliwości ze względu na przewagę pozytywnych

elementów o charakterze przedmiotowo-podmiotowym (Kubala, Wypadek..., s. 328). Zauważyć należy, że stopień społecznej szkodliwości czynu z punktu I sentencji wyroku dokonanego przez oskarżonego nie jest wysoki i oceniając go przez pryzmat kwantyfikatorów wymienionych w przepisie art. 115 § 2 k.k., należy stwierdzić, iż czyn ciągle popełniony przez oskarżonego stanowił wypadek mniejszej wagi. Zgodnie z treścią art. 115 § 2 k.k. okolicznościami, które decydują o stopniu społecznej szkodliwości czynu są: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, postać zamiaru, motywacja sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Przenosząc te uwagi na grunt niniejszej sprawy wskazać przede wszystkim należy na miejsce gdzie miało zostać dokonane włamanie – punkty złomu oraz faktyczną wartość mienia, która miała być przedmiotem zaboru.

Odnosnie ciągu przestępstw z pkt. I sentencji, to w miejsce wskazanej tam kwalifikacji z art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§2 kk i art. 12 kk należało przyjąć art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk i art. 283 k.k. w zw. z art. 64§2 kk i art. 12 kk. albowiem w świetle podniesionych okoliczności czyn przypisany oskarżonemu stanowi wypadek mniejszej wagi. W konsekwencji w ocenie Sądu Okręgowego konieczne było złagodzenie kary i wymierzenie G. R. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności. Tak ukształtowany wymiar kary winien odzwierciedlać faktyczną społeczną szkodliwość czynu oraz spełnić wobec oskarżonego cele określone w art.53 kk, w szczególności wychowawcze jak również właściwie kształtować świadomość prawną społeczeństwa.

Odnosząc się zaś do zarzutu skarżącego podnoszącego dowolność przyjęcia przez Sąd, że wartość zabranych rzeczy wynosiła co najmniej 250 złotych, co skutkowało rozstrzygnięciem na niekorzyść oskarżonego, podnieść trzeba, iż nie zasługuje on na podzielenie. Wartość zabranych rzeczy była możliwa do ustalenia na podstawie zeznań E. Ż., gdyż to ona dokonywała zakupów zabranych rzeczy. Podczas pierwszego przesłuchania w dniu zdarzenia podała, że wydała na zakupy kwotę około 270 złotych, a ponadto określiła wartość zabranych dywaników samochodowych na kwotę 30 złotych. Natomiast w trakcie przesłuchania przed Sądem w dniu 11 lipca 2013 r. podała, że wartość rzeczy była na pewno większa niż 250 złotych. Tym samym w ocenie Sądu Okręgowego możliwa była korekta tak w zakresie kwalifikacji czynu z punktu II sentencji wyroku Sądu Rejonowego z przestępstwa z art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk na wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. jak i orzeczonej kary. Należy bowiem zwrócić uwagę, iż zgodnie z ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247), przepis art. 119 § 1 k.w. otrzymał brzmienie: „Kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny”. W 2013 r. wysokość minimalnego wynagrodzenia była równa kwocie 1.600 zł brutto, zatem ¼ z tej kwoty to 400 zł. Odnosząc powyższe do wartości rzeczy zabranych z samochodu osobowego marki D. (...) stwierdzić trzeba, iż zgodnie z zeznaniami E. Ż. wartość zabranych rzeczy była wyższa niż 250 złotych i nie przekraczała kwoty rozgraniczającej wykroczenie od przestępstwa. W konsekwencji Sąd odwoławczy dokonując zmiany kwalifikacji czynu z punktu II sentencją na art. 119 § 1 kw wymierzył oskarżonemu, na mocy tego przepisu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu. Jedynie bowiem kara aresztu spełni cele określone w art.33 kw co G. R. wielokrotnie karanego za czyny przeciwko mieniu.

Mając powyższe na uwadze:

I uchylono rozstrzygnięcie z pkt. III zaskarżonego wyroku o karze łącznej pozbawienia wolności,

II zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że:

- w ramach rozstrzygnięcia z pkt. I sentencji ustalono, że przypisane oskarżonemu G. R. zachowania stanowią wypadki mniejszej wagi z art.283 kk i przypisany mu czyn ciągle zakwalifikowano z art.13§1 kk w zw. z art.279§1 kk i art.283 kk w zw. z art.64§2 kk i art.12 kk i przyjmując te przepisy za podstawę skazania na podstawie art.14§1 kk w zw. z art.283 kk i art.64§2 kk i art.12 kk wymierzono mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- w ramach rozstrzygnięcia pkt. II sentencji ustalono, że przypisany oskarżonemu G. R. czyn stanowi wykroczenie z art.119§1 kw i za to z mocy tego przepisu wymierzono mu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu,

III w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy- art.437§2 kpk, art.438pkt.2-4 kpk.

Sąd Okręgowy na podstawie art.624§1 kpk zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, że przemawiają za tym względy słuszności oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. Z. kwotę 504 (pięćset cztery) zł tytułem opłaty za obronę wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 115,92 (sto piętnaście 92/100) złotych tytułem podatku VAT od tej opłaty.